

почака. Разправи му за съня на умореното отъ пжтъ Дете.

Страшниятъ лъвъ се укроти и легна въ пѣсѣка да чака.

Въ една ливада малкото цигуларче завари едно магаре. То пасѣше и поглеждаше дали е станало пладне да ревне за да обади на хората, че е време за обѣдъ.

— Недей! — замоли го щурчето. — Исусчето заспа, ще му развалишъ съня.

— Ами кой го приспа? — попита магарето.

— Неговата майчица го люлъ, а пъкъ азъ му свирихъ.

— Много сте сбъркали. Мене ако бѣхте повикали — какъвто гласъ имамъ, щѣхъ да го приспя по царски. Какъ не ви дойде на ума за мене?

Като повървѣ още малко щурчето срещна кукувицата — лети и кука. Обади ѝ защо го е проводила Христовата майка.

— Тѣй ли? — размаха криле птицата, — я чакай да ида при него, да го видя!

— Не ходи, ще го пробудишъ съ шума на крилата си! — викна ѝ щурчето, но тя не го послуша.

Когато стигна до яворовото дърво, тя прѣпна надъ люлката, зарадва се до нѣмай кжде отъ хубостъта на заспалото дете и колкото ѝ гласъ държи закука.

Исусъ се стресна, размърда ржчикитѣ си, отвори голѣмитѣ свои сини очи и заплака.

Тогава света Богородица погледна нагоре и я попита:

— Защо ми събуди момчето?

— Искахъ да заплаче, за да му чуя гласа.

— Тѣй ли? — рече Света Богородица. — Ти никога нѣма да станешъ майка, птицо кукувицо! Винаги сама ще ходишъ, гнѣздо не ще свиешъ, въ чужди гнѣзда ще снасяшъ яйцата си и надъ своя рожба не ще треперишъ!

Отъ тогава до день днешенъ кукувицата скита самичка, кука тжжно, снася яйцата си въ чужди гнѣзда и не познава рожбитѣ си.

А. Каралийчевъ